Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 11. 2012, sp. zn. 21 Cdo 3945/2011, ECLI:CZ:NS:2012:21.CDO.3945.2011.1

Číslo: 36/2013

Právní věta:

Včasné podání mimořádného opravného prostředku proti rozhodnutí soudu vydanému v řízení podle části třetí občanského soudního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2012, jehož předmětem je určení neplatnosti právního úkonu, podle něhož byl navržen vklad práva do katastru nemovitostí, je důvodem pro přerušení řízení o návrhu na vklad práva do katastru nemovitostí před katastrálním úřadem a pro přerušení řízení o žalobě podané ve věci vkladu práva do katastru nemovitostí podle části páté občanského soudního řádu; přerušení řízení trvá až do rozhodnutí o tomto mimořádném opravném prostředku a, bylo-li mimořádnému opravnému prostředku vyhověno, až do právní moci nového rozhodnutí ve věci určení neplatnosti právního úkonu.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 14.11.2012

Spisová značka: 21 Cdo 3945/2011

Číslo rozhodnutí: 36

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Katastr nemovitostí, Přerušení řízení

Předpisy: § 109 odst. 2 písm. c) o. s. ř.
§ 244 o. s. ř.
§ 5 odst. 1 písm. b) předpisu č. 265/1992Sb.
§ 64 předpisu č. 500/2004Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Žalobce se návrhem podaným u býv. Katastrálního úřadu ve Z. dne 29. 12. 2003 domáhal, aby byl v jeho prospěch povolen podle smlouvy o zajišťovacím převodu vlastnického práva k nemovitostem, kterou uzavřel dne 14. 11. 2003 s V. P. k zajištění pohledávky ze smlouvy o půjčce ze dne 14. 11. 2003 ve výši 115 000 Kč, vklad vlastnického práva k nemovitostem, a to „objektu bydlení č. p. 2113 na pozemku p. č. st. 3086/1 (zastavěná plocha a nádvoří), pozemku p. č. st. 3086/1 (zastavěná plocha a nádvoří) a pozemku p. č. 673/164 (zahrada), vše v k. ú. a obci Z.“.

Katastrální úřad pro Zlínský kraj, Katastrální pracoviště Z., rozhodnutím ze dne 25. 9. 2009 uvedený návrh na vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí zamítl. Dospěl k závěru, že smlouva o

zajišťovacím převodu vlastnického práva k nemovitostem ze dne 14. 11. 2003 byla pravomocným rozsudkem Krajského soudu v Brně – pobočky ve Zlíně ze dne 19. 3. 2009 určena neplatnou, a že proto nemůže být důvodem vzniku vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem; vklad vlastnického práva na základě takové smlouvy nelze považovat za odůvodněný obsahem předložených listin ve smyslu ustanovení § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 265/1992 Sb. (ve znění pozdějších předpisů).

Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Brně dne 11. 11. 2009 domáhal, aby bylo jeho návrhu na vklad vlastnického práva vyhověno. Žalobu zdůvodnil zejména tím, že podal proti rozsudku Krajského soudu v Brně – pobočky ve Zlíně ze dne 19. 3. 2009 dovolání a že návrhu na vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí lze vyhovět, budou-li „rozhodnutím Nejvyššího soudu odklizeny účinky" tohoto rozsudku. Katastrální úřad proto měl řízení přerušit a s rozhodnutím o návrhu na vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí vyčkat až do doby, než bude Nejvyšším soudem rozhodnuto o jeho dovolání.

K r a j s k ý s o u d v Brně rozsudkem ze dne 31. 1. 2011 žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Dovodil stejně jako katastrální úřad, že, byla-li neplatnost smlouvy o zajišťovacím převodu vlastnického práva uzavřené mezi účastníky dne 14. 11. 2003 určena pravomocným rozsudkem Krajského soudu v Brně – pobočky ve Zlíně ze dne 19. 3. 2009, brání povolení vkladu překážka uvedená v ustanovení § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 265/1992 Sb. (ve znění pozdějších předpisů). Přerušení řízení do doby rozhodnutí o podaném dovolání podle ustanovení § 109 odst. 2 písm. c) o. s. ř. se podle soudu prvního stupně „nejeví potřebným a účelným", neboť dovolání je mimořádný opravný prostředek, jehož podáním není dotčena ani právní moc a vykonatelnost napadeného rozhodnutí, ani jeho závaznost pro účastníky, správní orgán a soud. Kdyby bylo rozhodnutí soudu o zamítnutí žaloby o určení neplatnosti smlouvy o zajišťovacím převodu vlastnického práva zrušeno, žalobce by mohl podat nový návrh na vklad, jehož podkladem by byla již platná smlouva; nebránila by tomu ani překážka věci rozhodnuté, neboť po „změně právní situace by nešlo o stejnou věc".

K odvolání žalobce V r c h n í s o u d v Olomouci rozsudkem ze dne 18. 5. 2011 potvrdil rozsudek soudu prvního stupně a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení. Shodně se soudem prvního stupně dovodil, že pro vyhovění návrhu na vklad vlastnického práva nebyla splněna podmínka uvedená v ustanovení § „5 odst. 2 písm. b)" (správně 5 odst. 1 písm. b/) zákona č. 265/1992 Sb. (ve znění pozdějších předpisů), neboť žalobce „nedisponuje platnou zajišťovací smlouvou o převodu sporných nemovitostí z původní vlastnice", a že nejsou splněny podmínky pro přerušení řízení podle ustanovení § 109 odst. 2 písm. c) o. s. ř., když „otázka platnosti smlouvy o zajišťovacím převodu vlastnického práva byla pravomocně vyřešena a vyčkávání na výsledek dovolacího řízení se příčí principu hospodárnosti řízení".

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání. Poukazuje na to, že rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 23. 6. 2011 byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Brně – pobočky ve Zlíně ze dne 19. 3. 2009, vytýká soudům, že nevyhověly jeho návrhu na přerušení řízení, aniž by k tomu měly vážný důvod, a dovozuje, že návrhu na vklad vlastnického práva lze vyhovět, neboť tu není žádné pravomocné rozhodnutí, kterým by byla vyslovena neplatnost smlouvy o zajišťovacím převodu vlastnického práva k nemovitostem ze dne 14. 11. 2003. Přípustnost dovolání žalobce dovozuje z ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř., za otázku zásadního právního významu považuje to, zda „má být řízení o žalobě na povolení vkladu ve smyslu ustanovení § 109 odst. 2 písm. c) o. s. ř. přerušeno do doby skončení dovolacího řízení, v němž je řešena otázka platnosti smlouvy, na základě níž je vklad vlastnického práva navrhován", a navrhuje, aby dovolací soud rozsudky obou soudů zrušil a aby věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Účastnice V. P. navrhla odmítnutí dovolání, neboť žalobcem předestřená otázka nemá po právní

stránce zásadní význam.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Z o d ů v o d n ě n í :

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř. oprávněnou osobou (účastníkem řízení), se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu vydaná v řízení o věcech, o nichž bylo rozhodnuto jiným orgánem, pokud to zákon připouští (§ 245 a 236 odst. 1 o. s. ř.).

Podmínky přípustnosti dovolání proti rozsudku odvolacího soudu jsou obsaženy – jak vyplývá z přiměřeného užití části čtvrté, hlavy třetí občanského soudního řádu (§ 245 o. s. ř.) – v ustanovení § 237 o. s. ř.

Dovolání je přípustné proti rozsudku odvolacího soudu, jímž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé (§ 237 odst. 1 písm. a/ o. s. ř.), jímž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku (usnesení) proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil (§ 237 odst. 1 písm. b/ o. s. ř.), nebo jímž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř. a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam (§ 237 odst. 1 písm. c/ o. s. ř.).

Žalobce napadá dovoláním rozsudek odvolacího soudu, jímž byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé. Podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř. dovolání není přípustné, a to již proto, že ve věci samé nebylo soudem prvního stupně vydáno rozhodnutí, které by bylo odvolacím soudem zrušeno. Dovolání žalobce proti rozsudku odvolacího soudu tedy může být přípustné jen při splnění předpokladů uvedených v ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř.

Rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam ve smyslu ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je soudy rozhodována rozdílně, nebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak; k okolnostem uplatněným dovolacími důvody podle § 241a odst. 2 písm. a) a § 241a odst. 3 se nepřihlíží.

Dovolací soud je při přezkoumání rozhodnutí odvolacího soudu zásadně vázán uplatněnými dovolacími důvody (srov. § 242 odst. 3 o. s. ř.); vyplývá z toho mimo jiné, že při zkoumání, zda napadené rozhodnutí odvolacího soudu má ve smyslu ustanovení § 237 odst. 3 o. s. ř. ve věci samé po právní stránce zásadní právní význam, může posuzovat jen takové právní otázky, které dovolatel v dovolání označil.

Přípustnost dovolání podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. není založena již tím, že dovolatel tvrdí, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Přípustnost dovolání nastává tehdy, jestliže dovolací soud za použití hledisek, příkladmo uvedených v ustanovení § 237 odst. 3 o. s. ř., dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé po právní stránce zásadní význam skutečně má.

Z hlediska skutkového stavu bylo v projednávané věci zjištěno, že žalobce k zajištění pohledávky ze smlouvy o půjčce ze dne 14. 11. 2003 ve výši 115 000 Kč uzavřel s V. P. dne 14. 11. 2003 smlouvu o

zajišťovacím převodu vlastnického práva k předmětným nemovitostem, že dne 29. 12. 2003 podal u býv. Katastrálního úřadu ve Z. na základě této smlouvy návrh na povolení vkladu vlastnického práva ve svůj prospěch a že Katastrální úřad pro Zlínský kraj, Katastrální pracoviště Z. rozhodnutím ze dne 14. 4. 2004 řízení o povolení vkladu přerušil, neboť V. P. dne 9. 4. 2004 podala u Okresního soudu ve Zlíně žalobu o určení neplatnosti smlouvy o zajišťovacím převodu práva. Okresní soud ve Zlíně rozsudkem ze dne 19. 11. 2008 žalobu zamítl, Krajský soud v Brně – pobočka ve Zlíně však rozsudkem ze dne 19. 3. 2009 rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že žalobě vyhověl; rozsudek nabyl právní moci dne 22. 4. 2009. Žalobce podal proti tomuto rozsudku krajského soudu dne 27. 4. 2009 dovolání. Katastrální úřad pro Zlínský kraj, Katastrální pracoviště Z. rozhodnutím ze dne 2. 6. 2009 řízení o povolení vkladu opět přerušil s odůvodněním, že řízení o určení neplatnosti smlouvy o zajišťovacím převodu práva v důsledku podaného dovolání stále trvá, k odvolání V. P. však Zeměměřický a katastrální inspektorát v Brně rozhodnutím ze dne 12. 8. 2009 toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení; uvedl, že o předběžné otázce bylo již pravomocně rozhodnuto a že řízení o mimořádném opravném prostředku již není důvodem pro přerušení řízení. Vázán tímto právním názorem Katastrální úřad pro Zlínský kraj, Katastrální pracoviště Z. rozhodnutím ze dne 25. 9. 2009 návrh na vklad zamítl. Rozsudek Krajského soudu v Brně – pobočka ve Zlíně ze dne 19. 3. 2009 byl podle tvrzení dovolatele zrušen rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 23. 6. 2011.

Za tohoto stavu věci bylo pro rozhodnutí v projednávané věci významné (mimo jiné) vyřešení právní otázky, zda řízení o povolení vkladu práva do katastru nemovitostí (a také v řízení o žalobě podle části páté občanského soudního řádu, kterou se požaduje, aby bylo vyhověno návrhu na vklad práva do katastru nemovitostí) má být přerušeno nejen do doby, než bude pravomocně skončeno soudní řízení ve věci určení neplatnosti právního úkonu, podle něhož má být navrhovaný vklad práva proveden, ale také do doby rozhodnutí o mimořádném opravném prostředku, podaném proti rozhodnutí soudu ve věci určení neplatnosti tohoto právního úkonu. Uvedená právní otázka dosud nebyla v rozhodování dovolacího soudu vyřešena. Vzhledem k tomu, že její posouzení bylo pro rozhodnutí projednávané věci významné (určující), představuje napadený rozsudek odvolacího soudu rozhodnutí, které má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Dovolací soud proto dospěl k závěru, že dovolání žalobce proti rozsudku odvolacího soudu je přípustné podle ustanovení podle § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř.

Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.), Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání je opodstatněné.

Podle konstantní judikatury soudů katastrální úřad zkoumá v řízení ve věci vkladu práva do katastru nemovitostí právní úkon, na jehož podkladě má být právo do katastru zapsáno, jen z hledisek vypočtených v ustanovení § 5 odst. 1 zákona č. 265/1992 Sb. (ve znění pozdějších předpisů). Předmětem zkoumání katastrálního úřadu proto nejsou všechny aspekty platnosti posuzovaného právního úkonu (srov. zejména § 37 a násl. obč. zák.), ale jen ty z nich, které jsou uvedeny v ustanovení § 5 odst. 1 zákona č. 265/1992 Sb. (ve znění pozdějších předpisů). Podmínky taxativně vymezené ustanovením § 5 odst. 1 zákona č. 265/1992 Sb. (ve znění pozdějších předpisů), jejichž splnění je předpokladem povolení vkladu (§ 5 odst. 2 zákona č. 265/1992 Sb. /ve znění pozdějších předpisů/), zkoumá katastrální úřad ke dni podání návrhu na vklad (§ 5 odst. 1, věta druhá, zákona č. 265/1992 Sb. /ve znění pozdějších předpisů/). K tomuto dni se pak také váží účinky vkladu práva do katastru nemovitostí (srov. též stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 28. 6. 2000, sp. zn. Cpjn 38/98, které bylo uveřejněno pod č. 44 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 2000, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 1. 2009, sp. zn. 21 Cdo 39/2008, které bylo uveřejněno pod č. 110 v časopise Soudní judikatura, ročník 2009). Jestliže jsou podmínky vkladu splněny, katastrální úřad rozhodne, že se vklad povoluje; v opačném případě

návrh zamítne (§ 5 odst. 2 zákona č. 265/1992 Sb. /ve znění pozdějších předpisů/).

Z ustálené judikatury soudů rovněž plyne, že, bude-li v průběhu řízení o povolení vkladu práva do katastru nemovitostí zahájeno před soudem řízení, jehož předmětem bude posouzení platnosti právního úkonu, podle něhož se navrhuje vklad práva do katastru nemovitostí, katastrální úřad podle ustanovení § 64 zákona č. 500/2004 Sb. (ve znění pozdějších předpisů) řízení o povolení vkladu práva do katastru nemovitostí přeruší a vyčká rozhodnutí soudu.

V řízení podle části páté občanského soudního řádu (§ 244 a násl. o. s. ř.) soud posuzuje věc vkladu práva do katastru nemovitostí pouze z hledisek, kterými se řídí při rozhodování o návrhu na povolení vkladu katastrální úřad. Soud proto zkoumá listinu, na jejímž základě má být vklad povolen, nikoliv z hlediska platnosti právního úkonu jako takového, ale z hlediska jen některých atributů platnosti, a to formy právního úkonu, určitosti a srozumitelnosti smluvního projevu, smluvní volnosti a oprávnění účastníků nakládat s předmětem smlouvy; ostatní atributy, které by případně mohly způsobit neplatnost smlouvy, soud není oprávněn v tomto řízení řešit. Probíhá-li občanské soudní řízení podle části třetí občanského soudního řádu, jehož předmětem je určení neplatnosti právního úkonu, podle něhož má být proveden vklad práva do katastru nemovitostí, je to – obdobně jako v řízení o vkladu práva do katastru nemovitostí vedeném u katastrálního úřadu – důvodem pro přerušení řízení o žalobě podané podle části páté občanského soudního řádu ve smyslu ustanovení § 245 a § 109 odst. 2 písm. c) o. s. ř.

Přerušení řízení o povolení vkladu práva do katastru nemovitostí před katastrálním úřadem nebo řízení o žalobě podané ve věci vkladu práva do katastru nemovitosti, která se projednává u soudu a o níž soud rozhoduje podle části páté občanského soudního řádu, trvá zásadně do právní moci rozhodnutí, kterým bylo skončeno řízení podle části třetí občanského soudního řádu ve věci určení neplatnosti právního úkonu, podle něhož se navrhuje vklad práva do katastru nemovitostí. Bylo-li však rozhodnutí soudu ve věci určení neplatnosti právního úkonu napadeno mimořádným opravným prostředkem, vzniká nutně otázka, zda má být řízení před katastrálním úřadem nebo řízení podle části páté občanského soudního řádu přerušeno až do rozhodnutí o tomto mimořádném opravném prostředku, popřípadě až do opětovného skončení řízení ve věci určení neplatnosti právního úkonu, bylo-li rozhodnutí cestou mimořádného opravného prostředku zrušeno.

Pro mimořádné opravné prostředky, kterými lze napadnout rozhodnutí vydaná v občanském soudním řízení, je charakteristické, že směřují proti pravomocným soudním rozhodnutím. Protože podáním mimořádného opravného prostředku nedochází k suspenzi právní moci napadeného rozhodnutí, znamená to mimo jiné, že řízení se pokládá dnem právní moci rozhodnutí za skončené, i když rozhodnutí má být (v budoucnu) přezkoumáno soudem cestou mimořádného opravného prostředku. Lze proto poukazovat na to, že občanské soudní řízení (navzdory podanému mimořádnému opravnému prostředku) již neprobíhá, že pravomocné soudní rozhodnutí je (i když bylo napadeno mimořádným opravným prostředkem) závazné pro účastníky řízení, popřípadě též pro další osoby, stanoví-li to zákon, a v tomu odpovídajícím rozsahu též pro všechny orgány, a že v jiném řízení je možné z něho vycházet; kdyby bylo cestou mimořádného opravného prostředku zrušeno a kdyby věc byla v novém rozhodnutí vyřešena jinak, může být v jiném řízení, v němž z něho soud nebo jiný orgán vycházel a v němž na něm založil své rozhodnutí, zjednána náprava pomocí obnovy řízení (§ 100 odst. 1 písm. b/ zákona č. 500/2004 Sb. /ve znění pozdějších předpisů/) nebo žaloby na obnovu řízení (§ 228 odst. 1 písm. a/ o. s. ř.).

V řízení o povolení vkladu práva do katastru nemovitostí před katastrálním úřadem nebo v řízení o žalobě podané ve věci vkladu práva do katastru nemovitosti, která se projednává u soudu a o níž soud rozhoduje podle části páté občanského soudního řádu, je však třeba vzít v úvahu, že proti rozhodnutí katastrálního úřadu o zamítnutí návrhu na vklad práva do katastru nemovitostí není přípustný žádný (řádný i mimořádný) opravný prostředek podle správního řádu. Kdyby tedy

katastrální úřad při rozhodování o zamítnutí návrhu na vklad práva do katastru nemovitostí vycházel z pravomocného soudního rozhodnutí, které bylo později na základě mimořádného opravného prostředku zrušeno, a kdyby v dalším řízení byla soudem otázka platnosti právního úkonu posouzena jinak, nemohou být tyto okolnosti v řízení před katastrálním úřadem, které již pravomocně skončilo, zohledněny. Na základě právního úkonu, který byl pravomocným soudním rozhodnutím posouzen jako platný, by sice bylo možné podat (znovu) návrh na vklad práva do katastru nemovitostí, právní účinky vkladu práva by ovšem nastaly až ke dni, kdy by byl u katastrálního úřadu podán nový („další“) návrh na vklad práva do katastru nemovitostí; takovým postupem by nabyvatel práva nepochybně byl (mohl být) poškozen.

Rozhodnutí soudu o žalobě, vydané v řízení podle části páté občanského soudního řádu ve věci vkladu práva do katastru nemovitostí, sice lze napadnout žalobou na obnovu řízení (srov. § 245 a § 228 o. s. ř.), současně je však nutné přihlédnout k tomu, že v mezidobí (od právní moci rozhodnutí, jímž bylo skončeno řízení podle části páté občanského soudního řádu ve věci vkladu práva do katastru nemovitostí, do rozhodnutí o podané žalobě na obnovu řízení) by se mohly právní poměry týkající se nemovitosti podstatně změnit a že by uplatnění principu priority zápisů podle pořadí, v jakém byl návrh na zápis doručen katastrálnímu úřadu (§ 12 odst. 2 zákona č. 265/1992 Sb. /ve znění pozdějších předpisů/), mohlo zasáhnout do práv třetích osob a ohrozit (narušit) do té doby nastolenou právní jistotu všech dotčených osob.

Protože jsou nastíněné (možné) právní následky nežádoucí a protože občanské řízení nemá (nesmí) být zdrojem zpochybnění právní jistoty ve vztazích, zapisovaných do katastru nemovitostí vkladem práva, dospěl Nejvyšší soud k závěru, že včasné podání mimořádného opravného prostředku proti rozhodnutí soudu vydanému v řízení podle části třetí občanského soudního řádu, jehož předmětem je určení neplatnosti právního úkonu, podle něhož byl navržen vklad práva do katastru nemovitostí, je důvodem pro přerušení řízení o návrhu na vklad práva do katastru nemovitostí před katastrálním úřadem a pro přerušení řízení o žalobě podané ve věci vkladu práva do katastru nemovitostí podle části páté občanského soudního řádu; přerušení řízení trvá až do rozhodnutí o tomto mimořádném opravném prostředku a, bylo-li mimořádnému opravnému prostředku vyhověno, až do právní moci nového rozhodnutí ve věci určení neplatnosti právního úkonu.

Z uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu není správný; Nejvyšší soud proto podle ustanovení § 243b odst. 2, části věty za středníkem, o. s. ř. rozsudek odvolacího soudu zrušil. Vzhledem k tomu, že důvody, pro které byl zrušen rozsudek odvolacího soudu, platí i na rozsudek soudu prvního stupně, zrušil Nejvyšší soud rovněž toto rozhodnutí a věc vrátil soudu prvního stupně (Krajskému soudu v Brně) k dalšímu řízení (§ 243b odst. 3, věta druhá, o. s. ř.).